परिष्वक्तश्चार्ज्जुनेन यमाभ्याञ्चाभिवादितः। सम्मानितश्च धौम्येन द्रौपद्या चार्चितोऽश्रुभिः।
सुभद्रामभिमन्युञ्च रथमारोप्य काञ्चनं। आरुरोह रथं कृष्णः पाण्डवैरभिपूजितः। ८९५
शैव्यसुग्रीवयुक्तेन रथेनादित्यवर्चसा। द्वारकां प्रययौ कृष्णः समाश्वास्य युधिष्ठिरं।
ततः प्रयाते दाशार्हे धृष्टद्युम्नोऽपि पार्षतः। द्रौपदेयानुपादाय प्रययौ स्वपुरं तदा।
धृष्टकेतुः स्वसारञ्च समादायाथ चेदिराट्। जगाम पाण्डवान् दृष्ट्वा रम्यां शुक्तिमतीं पुरीं।
कैकेयाश्चाप्यनुज्ञाताः कौन्तेयेनामितौजसा। आमन्त्र्य पाण्डवान् सर्व्वान् प्रययुस्तेऽपि भारत।
ब्राह्मणाश्च विशश्चैव तथा विषयवासिनः। विसृज्यमानाः सुभृशं न त्यजन्ति स्म पाण्डवान्। ९००
समवायः स राजेन्द्र सुमहाद्भुतदर्शनः। आसीन्महात्मनां तेषां काम्यके भरतर्षभ।
युधिष्ठिरस्तु विप्रांस्ताननुमान्य महामनाः। शशास पुरुषान् काले रथान् योजयतेति वै।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि अर्ज्जुनाभिगमनपर्व्वणि सौभवधोपाख्याने द्वाविंशतितमोऽध्यायः॥ २२॥

॥ वैशम्पायन उवाच॥ तस्मिन् दशार्हाधिपतौ प्रयाते युधिष्ठिरो भीमसेनार्जुनौ च। यमौ च कृष्णा च पुरोहितश्च रथान्महार्हान् परमाश्वयुक्तान्।
आस्थाय वीराः सहिता वनाय प्रतस्थिरे भूतपतिप्रकाशाः। हिरण्यनिष्कान् वसनानि गाश्च प्रदाय शिक्षाक्षरमन्त्रविद्भ्यः।
प्रेष्याः पुरो विंशतिरात्तशस्त्रा धनूंषि शस्त्राणि शरांश्च दीप्तान्। मौर्व्वीश्च यन्त्राणि च सायकांश्च सर्व्वे समादाय जघन्यमीयुः। ९०५
ततश्च वासांसि च राजपुत्र्या धात्र्यश्च दास्यश्च विभूषणञ्च। तदिन्द्रसेनस्त्वरितः प्रगृह्य जघन्यमेवोपययौ रथेन।
ततः कुरुश्रेष्ठमुपेत्य पौराः प्रदक्षिणञ्चक्रुरदीनसत्त्वाः। तं ब्राह्मणाश्चाभ्यवदन् प्रसन्ना मुख्याश्च सर्व्वे कुरुजाङ्गलानां।
सचापि तानभ्यवदत् प्रसन्नः सहैव तैर्भ्रातृभिर्धर्म्मराजः। तस्थौ च तत्राधिपतिर्म्महात्मा दृष्ट्वा जनौघं कुरुजाङ्गलानां।
पितेव पुत्रेषु स तेषु भावञ्चक्रे कुरूणामृषभो महात्मा। ते चापि तस्मिन् भरतप्रवर्हे तदा बभूवुः पितरीव पुत्राः।
ततस्तमासाद्य महाजनौघाः कुरुप्रवीरं परिवार्य्य तस्थुः। हानाथ हाधर्म्म इतिब्रुवाणा ह्रीताश्च सर्व्वेऽश्रुमुखाश्च राजन्। ९१०
वरः कुरूणामधिपः प्रजानां पितेव पुत्रानपहाय चास्मान्। पौरानिमान् जानपदांश्च सर्व्वान् हित्वा प्रयातः क्व नु धर्म्मराजः।
धिग्धार्त्तराष्ट्रं सुनृशंसबुद्धिं धिक् सौबलं पापमतिञ्च कर्णं। अनर्थमिच्छन्ति नरेन्द्र पापा ये धर्म्मनित्यस्य सतस्तवैवं।
स्वयं निवेश्याप्रतिमं महात्मा पुरं महादेवपुरप्रकाशं। शतक्रतुप्रख्यममेयकर्म्मा हित्वा प्रयातः क्व नु धर्म्मराजः।
चकार यामप्रतिमां महात्मा सभां मयो देवसभाप्रकाशां। तां देवगुप्तामिव देवमायां हित्वा प्रयातः क्व नु धर्म्मराजः।
तान् धर्म्मकामार्थविदुत्तमौजा बोभत्सुरुच्चैः सहितानुवाच। आदास्यते वासमिमं निरुप्य वनेषु राजा द्विषतां यशांसि। ९१५
द्विजातिमुख्याः सहिताः पृथक्च भवद्भिरासाद्य तपस्विनश्च। प्रसाद्य धर्म्मार्थविदश्च वाच्या यथाऽर्थसिद्धिः परमा भवेन्नः।
इत्येवमुक्ते वचनेऽर्ज्जुनेन ते ब्राह्मणाः सर्व्ववर्णाश्च राजन्। मुदाऽभ्यनन्दन् सहिताश्च चक्रुः प्रदक्षिणं धर्म्मभृतां वरिष्ठं।
आमन्त्र्य पार्थञ्च वृकोदरञ्च धनञ्जयं याज्ञसेनीं यमौ च। प्रतस्थिरे राष्ट्रमपेतहर्षा युधिष्ठिरेणानुमता यथास्वं।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि अर्ज्जुनाभिगमनपर्व्वणि द्वैतवनप्रवेशे त्रयोविंशोऽध्यायः॥ २३॥

॥ वैशम्पायन उवाच॥ ततस्तेषु प्रयातेषु कौन्तेयः सत्यसङ्गरः। अभ्यभाषत धर्म्मात्मा भ्रातॄन् सर्व्वान् युधिष्ठिरः।